

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVIII., číslo 11.

listopad 2022

Obsah: Pam.všech věrných zesnulých, Záchrana u jasné stálice, Růženec Anděl. učitele, F.Dvorník, Nicotné kořeny..... Bměnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, J.Zahradníček, Jejich stín

PAMÁTKA VŠECH VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH

Víra nás učí: duše, která není docela čistá od hříchů a trestů, že by mohla do nebe, přijde po smrti člověka do očiště, kde trpí tak dlouho, „až bude zapláceno do poslední haléře“. Tyto duše dojdou spásy, ale „jako ohněm“.

Boží spravedlnost musí žádat dostiučinění, avšak **Boží láska** si přeje, abychom duším v očiště pomáhali.

Spravedlnost Boží je přísná. Zbožná sestra Františka z Pamplony měla často vidění duší v očiště. Vypravuje, že zbožný biskup pro malou nedbalost ve svém úradě musel mnoho let trpět v očiště. Jiný biskup, který byl tak štedrý, že mu všeobecně říkali almužník, trpěl několik let jen za to, že si přál biskupskou hodnost. Jeden kněz trpěl více let za to, že jeho nedbalostí zemřelo několik osob bez svatých svátostí.

Jak můžeme duším pomáhat? Modlitbou a obětí mše svaté. Nejsvětější Krev Spasitelova hasí plameny očiště. Kdybychom věděli, kolik radosti a útěchy působí tato Oběť v očištěcovém vězení, sotva bychom se odvážili vynechat některou mši svatou, na které jsme mohli být přítomni.

Církev nám podává z pokladu zásluh Pána Ježíše a svatých milosti, odpustky a přeje si, abychom tyto odpustky získali za duše v očiště. Šlechtné duše tak konají tzv. hrdinský skutek ve prospěch duší v očiště. Tímto skutkem dávají do rukou Panny Marie všechny svoje vlastní úkony zadostiučinění, které za života vykonají, jakož i všechno, co bude po jejich smrti obětováno za ně, všechny mše svaté, odpustky, modlitby, dobré skutky, všeho toho se pro sebe

zřikají a kladou do rukou Panny Marie, aby s tím naložila ve prospěch duší, kterým to ona bude chtít přivlastnit.

Sv.Gertruda učinila také tak, a když umírala, tak zlý duch jí posměšně vytýkal: "Jak jsi byla pyšná a krutá sama k sobě! Je snad větší pýcha, než když někdo platí cizí dluhy a svoje nezaplatí? Odpykáš svou pýchu, budeš hořet v očistci a já se budu tvé pošetilosti smát!!" Ale vtom se jí zjevil Pán Ježíš, těšil ji a řekl: "Abys věděla, jak milá je mi tvá láska, kterou jsi prokázala ubohým duším v očistci, odpouštím ti v tomto okamžiku všechny tresty, které bys měla trpět v očistci. A poněvadž jsem ti slíbil, že ti stonásobně odměním vše, tedy rozmnožím bohatě tvoji slávu, a to pro lásku, s jakou jsi obětovala všechny svoje úkony na zadostučinění mým milým duším v očistci."

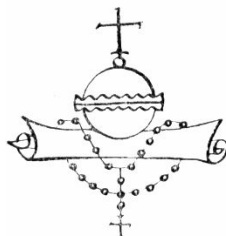
Zemřel šlechtic, otec jedné novicky, a tak prosili řeholní rodinu, aby se za jeho duši modlila. Sv.Markéta Marie Alacoque se horlivě modlila za tohoto zemřelého. O několik dní později prosila dcera zemřelého znovu o modlitbu. Světice však odpověděla: "Radujte se! Váš otec, už nepotřebuje naše modlitby, protože on sám nám může svými modlitbami pomoci." K tomu ještě dodala: "Zeptejte se své matky, jaký ušlechtilý čin vykonal váš otec před svou smrtí. Tento dobrý skutek způsobil, že božský Soudce mu byl milosrdný."

Dlouhou dobu dcera nevěděla, jaký to byl dobrý skutek. Teprve když matka přišla do kláštera k slavnosti slibů, vypravovala: "Když mého manžela zaopatřovali, přišli lidé, kteří doprovázeli Svátost oltářní, až do pokoje umírajícího. Mezi nimi byl také jistý řezník, který se skromně skryl v koutku pokoje. Nemocný uviděl řezníka, laskavě ho zavolal, podal mu přátelsky ruku a prosil ho s pokorou za odpuštění. Před nějakým časem ho totiž urazil několika hrubými slovy." Z toho poznala dcera, že světice mluvila pravdu, a těšila se z blaženosti svého otce.

Bůh je spravedlivý. Když se jednou sv.Markéta modlila za dvě osoby vznešeného stavu, bylo jí zjeveno, že jedna z nich ještě několik let bude trpět v očistci, třebaže bylo za ni obětováno mnoho mší svatých.

Proč ty mše svaté a modlitby nic nepomáhaly zemřelé osobě? Za živa z nedostatku lásky poškodila několik rodin svých poddaných. Tito lidé teď byli tak chudí, že neměli, co by obětovali za blaho svých zemřelých. Proto Bůh ve své spravedlnosti všechny modlitby a mše sv., které byly obětovány za onu bohatou paní, udělal těm chudým zemřelým.

MODLETE SE, NEBOŤ NEZNÁTE DNE, ANI HODINU ...

Konečná, pane !!!

+++

ZÁCHRANA U JASNÉ STÁLICE

Posádka naší požehnané Lodi, tajemného Těla Páně, Církve svaté, plavící se na vlnách vesmírného oceánu do nebeského cíle, usilovně hledá cokoli pevného a bezpečného v kosmu, co by mohlo poskytnout jakoukoli spolehlivější oporu. Jenže brzy zůstává vydána napospas nejrůznějším dějům v přírodě. Částečně je to dáno tím, že čím rychleji se pohybuješ v kosmickém časoprostoru a přibližuješ se světelné rychlosti, tím choulostivější je další tvé zrychlování, ba i samotné zachování dosažené rychlosti. Věci a události, které se ti v poměrně klidném stavu zdají bezpečné, ve velké rychlosti se stávají vratkými. Jsou stále méně vypočitatelné, a to dokonce i nejdokonalejšími počítači. Nejde jen o věci a procesy, s nimiž se setkáváš v okolním makrokosmu, nýbrž i o ty, se kterými jsi bezprostředně ve spojení, neboť se týkají vlastního mikrokosmu v tobě.

Kromě toho se zdá, že samotné hvězdy dělají hlouposti. Černé díry jsou příkladem toho, jak se fyzika a astrofyzika může dostat do velmi matoucích rozporů s běžným uvažováním a zdravým selským rozumem, pokud má odvahu domyslet některé své zákony a zákonitosti do důsledku. Ale ani fyzikové nejsou lhostejní k tak kuriózním objektům. Když Artur Eddington posuzoval teorii hvězdného kolapsu, vyjádřil se: "Měli bychom objevit zákon, který by zakázal hvězdám tropit takové hlouposti."

Žádný takový zákon nebyl v astrofyzice objeven a černé díry jsou nadále považovány za součásti našeho vesmíru.

Sotva se veřejnost poněkud smířila s tím, že černá díra je těleso, které nezáří, přišel nějaký fyzik s nápadem, že černé díry nejenže mohou zářit, ale mohou se celé zářením skoro vypařit. Vyšel z kvantové mechaniky, podle níž si prázdno čili vakuum představujeme jako prostor zaplněný předpokládanými dvojicemi částic a antičástic. V okamžiku, kdybychom se je pokusili zjistit a prokázat, vzájemně se vstřebají a my zase hmátneme do prázdna, do vakua. Tyto takzvané virtuální částice neustále vznikají a neustále se vzájemně vstřebávají, takže se prostor navenek jeví jako prázdny. Fyzikové s takovými virtuálními částicemi dnes běžně počítají. Krajně vypjaté gravitační pole černé díry dokáže ve svém okolí uchvátit částici z virtuálního páru částice a antičástice. Zbývající opačná částice už nemá v čem se vstřebet. Nezbyvá jí, než se projevit a odletět opačným směrem. Pro vnějšího pozorovatele se tento proces nebude lišit od záření.

Čím je černá díra větší, tím to probíhá pomaleji a méně účinně. Nožná jsou ve vesmíru i miniaturní černé díry, kde se to naopak děje velmi rychle. Když jde o hvězdný kolaps, tedy hvězda, která je příliš hmotná, se zhroutí do bodu odlišeného od ostatního prostoru a času. Nás vesmír, pokud je dostatečně hmotný, skončí jednou také tak. Přesto z hlediska pozorovatele je tu závažný rozdíl. Při zhroucení hvězdy má pozorovatel přece jen možnost volby. Buď zůstane v bezpečné vzdálenosti od černé díry a uvidí průběh zhroucení jen po horizont, nebo bude chtít poznat přímo celý skutečný průběh a vrhne se do hmotného propadliště, kde snad prožije celé to kosmické zhroucení, ale nebude schopen podělit se o své poznatky s bližními, ani se k nim vrátit, a jeho tělo bude nenávratně zničeno a ztraceno z původní polohy v časoprostoru. Při zhroucení celého našeho vesmíru bychom všichni byli pozorovateli a možnost vyhnout se konci nemáme.

Jednotnost je pro vědu něco neurčitého. Je to konec existence mnoha měřitelných a zjistitelných charakteristik a fyzikové se s tím těžko vyrovnávají. Dosud vládnuocí fyzikální zákony se zde dostávají na hranice své platnosti. Nikdo neví, co se děje v černé díře. Každopádně jde o přírodní proces, který nejpronikavěji postihuje hmotu. Vyhlíží to, jako něco nemožného, ba znepokojujícího. Přitom jde o fyzikálně zdůvodněné jevy, které máme částečně podloženy pozorováním.

Je pobuřující, že se ti zdá, že uprostřed takto neosobně vystupujícím přírodním silám, jsi vydán napospas něčemu, co přesahuje tvé síly i chápání. Na každém kroku v přírodě odhaluješ stopy účelnosti stvoření. Nemůžeš se smířit s tím, že by zde bylo něco nesmyslného. A určitě také v přírodě nic nesmyslného není. Stvořitel nedělá žádné nesmysly. Je moudrý a prozíravý, ale jeho prozíratelnost někdy přesahuje meze tvého rozumu.

Astrofyzik Frederik Hoyle osvědčeně zastává názor, že žijeme v rozumně stvořeném a řízeném vesmíru. Podle tohoto názoru, uznávajícím všemohoucnost Stvořitele, existují někde za hranicemi smyslům dostupného vesmíru nějaké bytosti s nadlidskou inteligencí, které řídí vesmírné děje. Je-li pravda, že tito Boží tvorové s inteligencí větší než je naše řídí pohyb hvězd, tedy lze připustit, že takto Bůh může řídit chod hvězdného vesmíru prostřednictvím andělů.

Ať je tomu jakkoli, věř, že i tyto nebeské bytosti ovládá a řídí Královna nadhvězdná, Panna Maria! Je to tvor s pouhou lidskou inteligencí, ale povznesený Bohem nade všechny tvory a v nebi korunovaný na Královnu všeho tvorstva, tedy také hvězd i andělů.

Se zvláštním a mimořádným povýšením "nejvýznačnější dcery Sionu", jakým je Nanebevzetí, je spojeno tajemství její věčné slávy. Naše společný panenská Matka je oslavena jako Královna všeho tvorstva. Ta, která se při Zvěstování nazývá služebnicí Páně, zůstává až do konce věrná tomu, co tento název vyjadřuje. Tím potvrzuje, že je pravou učednicí Krista, který důrazně podtrhuje služební ráz svého poslání. "Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny". Proto je také Maria první z těch, kdo slouží Kristu pro druhé lidi a pokorou a trpělivostí je přivádí ke Králi, aby v jeho službách dosáhli panování. Dosahuje královské svobody, jaká je vlastní učedníkům Páně: Sloužit znamená panovat!

Zatímco se zdá, že si různé hvězdy ve vesmíru počínají velmi vrtošivě a dělají nesmysly, zůstává Panna Maria naší bezpečnou stálicí. Hvězda mezi hvězdami, Královna nadhvězdná, Žena podle míry kosmu, Královna andělů je prozíravá Panna. Uprostřed závrtných objevů a úchvatných vynálezů, které vynášejí člověka daleko za hranice naší Galaxie, vyvstává pro tebe jako životní nutnost modlitba. Samotný tvůj rozum by uvázl v časové a prostorové mlze pod náporom všech událostí a změn, jakým jsi vystaven při plavbě vesmírným oceánem.

Při velkolepém rozmachu lidstva, nesoucím do celého vesmíru radostnou zvěst o spáse světa, zůstává ti kdekoli důvěrně blízká naše Modrá planeta, jediná mezi kosmickými tělesy posvěcená narozením Spasitele světa a požehnanou působností Bohorodičky. Ježíš ti připomíná: beze mne nemůžeš nic činit. Proto pros, hledej, tluč, modli se! Modlitba je životem duše, duší duše. Kde chybí modlitba, tam je smrt a rozklad.

Modlitba jdoucí k Bohu přes Bohorodičku je tím, účinnější, že obracíš k Bohu stejnou cestou, jakým ti od Boha přichází spása. Tato modlitba osvěžuje tvůj duchovní život přítomností a působností největšího z lidí, Panny Marie. Přes svou křehkost je povýšena nad všechno stvoření, aby mu vládla. Tak je celý vesmír z vyššího nadání nejen prozíravě udržován a zachováván Bohem, ale také ožívován člověkem, aby mohl být zvláště přes tvé srdce nekonečně zdokonalen a zbožštěn.

Ty, kdo jsi na palubě našeho nebeského korábu "Santa Maria" a pokládáš úctu ke Královně nebeské za samozřejmou věc, že někdy ani nedomyšlíš, jaký poklad ti svěřuje Bůh, když ti dává svou Matku za ochránkyni a přímluvkyni u trůnu Božího.

Jak naivní by bylo považovat úctu a lásku k Panně Marii za dětskou záležitost či snad jen ženskou záležitost. Maria je právě tak Matkou žen jako Matkou mužů. Od ní se máš učit ušlechtilosti a jemnosti ve smýšlení a jednání, abys viděl v každé dívce a ženě křehkost svaté Panny. Víra není jen záležitost citová. Je podložena rozumem a pevným odhodláním žít podle víry, abys působil radost Bohu a Matce Boží. Každé velké dílo, každou cestu, každý výzkumný program, zejména když je zaměřen vzhůru, ke hvězdám, vstříc časoprostorově odlehkým polohám vesmíru, hled' zasvětit Matce Boží a podnikěj je ve jménu Královny nebeské!

Ovšem žena či dívka má přece jen k Matce Boží blíž. Je také sestrou panenské Máti, jejího vzoru dívčího a ženského charakteru. Snaž se napodobit Matku Boží v jejích ctnostech, především v její čistotě, trpělivosti a vytrvalosti v dobrém i v nejtěžších životních chvílích. Jako žena hled' působit na muže ani ne tak slovy, jako spíše příkladným životem a zbožností podle vzoru Panny Marie.

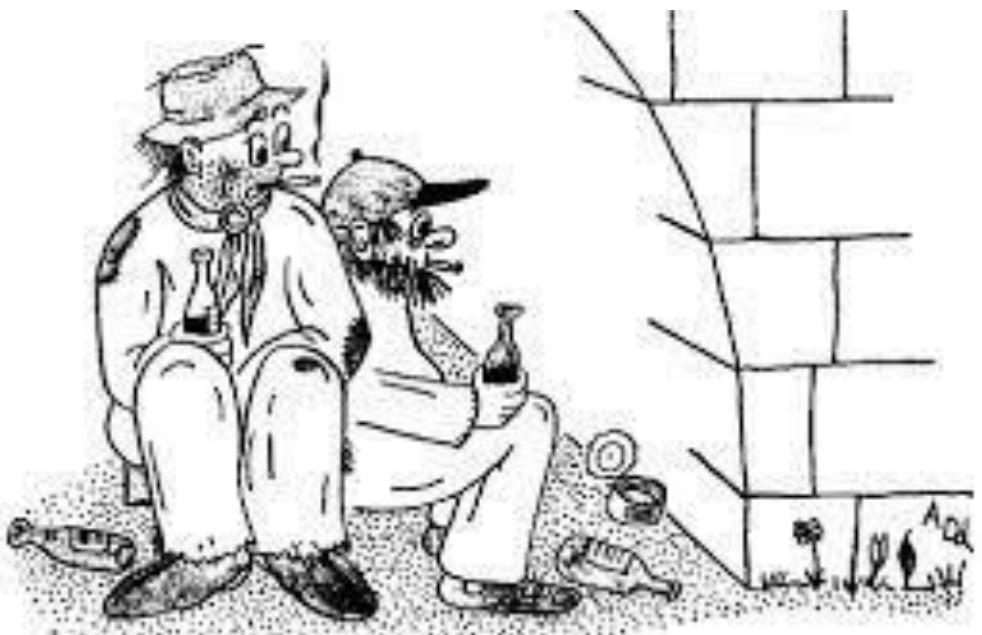
Naše panenská Matka je Matkou také tebe, dítě! Modli Otčenáš a Andělské pozdravení! Tím dáváš najevo svůj důvěrný vztah k nebeskému Otci i k nebeské Matce. Rodiče, kteří chcete dobře vychovat své děti, nezapomeňte hned křtu svatém zasvětit své děti také Matce Boží!

Učiň slib před Matkou Boží, že si ji jako svou jedinou panenskou Matku zamiluješ v Církvi svaté! Modli a pracuj podle jejích rad! Pak se nebudeš stydět za Církev, ani za její kněze, ale že budeš vděčně přijímat slavná ustanovení, které ti Církev nabízí jménem Božím.

Náš věčný Otec dobře ví o tvých těžkostech. Určitě se nedá zahanbit tvou láskou. Čím častěji se budeš modlitbou připomínat věčnému Otci i naší panenské Máti, tím spíš ti Maria vyprosí přízeň na nejvyšších místech. Jako se každá nevěrnost vůči Bohu bolestně dotýká Matky Boží, tak zase každý dobrý skutek i každá oběť, přinesené z lásky k Bohu, dovedou potěšit její mateřské srdce.

Pros nejen dnes, ale každodenně Matku Boží! Poznáš, jak rozprostírá svůj blankytný plášť nad tvou rodinou a zahrnuje pod něj i tebe, kdo podnikáš odvážnou výpravu napříč kosmickým oceánem. Tomáš Bahounek OP

PŘED LETY JSEM ZVONIL KLÍČEMA. BYLY OD BYTU, CHATY, GARÁŽE, AVTA ...

+++

Jakub Deml NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE

Od počátku byla Panna Maria líčena jako celá svatá. Hospodin vládl jí od počátku, jako byla jen jeho, nikdo jiný neměl nad ní moc, opakováno do nekonečna. Všechnen lid na západě i na východě měl o ní představu jako o bytosti, hříchem nijak nedotknuté, světlejší nad Evu před hříchem, čistší nad anděly.

Pak nastaly spory o dědičný hřích. Povstali ti, kteří to popírali anebo bludně pojímali. Byli ovšem odmítnuti. Nauka, že prvotní hřích přešel na všechny lidi, je v Písmě jasně obsažena a od veškerého podání hlásána. Je vůbec jednou ze základních pravd křesťanských, neboť právě proto, že jsme prvotním hříchem pozbyli nadpřirozeného stavu, k němuž láska Boží nás povznesla, bylo třeba Vykupitele, aby nám jej vrátil. Při všestranném projednávání této pravdy vznikla bezděky otázka, v jakém vztahu k dědičnému hříchu je Panna Maria. Církevního rozhodnutí nebylo. Nebylo k němu do té doby příčiny. Nová otázka měla tento obsah: Zákon dědičného hříchu je všeobecný. Každý, kdo přirozeným způsobem rodí se z pokolení Adamova, jej má. I potřebuje obrození Přes posvěcující milost. Ale tisíc let hlásá s církví všechnen lid, že Panna Maria je veskrze svatá a bez hříchu. Co znamená tato víra o naprosté bezhříšnosti a svatosti Matky Boží?

Tak se otázka soustředila v tom, byla-li Panna Maria v okamžiku početí v dědičném hříchu či nebyla?

Lid věřil dále: Bohorodička je veskrze svatá a počal zdůrazňovat i její Neposkvrněné početí.

Všem se to ujasnilo; Panna Maria po právu podléhala dědičnému hříchu, neboť je z pokolení Adamova, a proto zakusila některé jeho následky, avšak byla od hříchu pro důstojnost Matky Boží nikoliv očištěna, nýbrž ochráněna.

Arnošt z Pardubic hájil Neposkvrněné Početí, aniž vyvolal odpor. Máme též z r. 1509 český spisek na obranu Neposkvrněného početí, sice jen lidový, ale pěkný. Je od Jana Vodňanského, z řehole svatého Františka.

Spisek Jana Vodňanského psán je jako rozhovor dvou osob, z nichž jedna se dotazuje, druhá odpovídá:

Kdo brojí proti Neposkvrněnému početí? Ten mluví a jedná proti nebešťanům, totiž proti Bohu Otci, proti Bohu Synu, proti Bohu svatému Duchu, proti andělům a proti svatým.

Proč popírači Neposkvr. početí brojí svým odporem proti Bohu Otci? Bůh stvořil člověka k obrazu a podobenství svému. Oděl jej sličnou krásou těla a vzácnými dary duše, aby Syn Boží, bude-li se chtít vtělit, byl skvělou bytostí.

Co z toho plyne? Že už tehdy myslel na příbytek, který mu na zemi učiní, totiž na jeho Matku. Svaté Písmo praví: Hospodin vládl mnou od počátku, a tato slova Šalomounova obracejí se také na Pannu Marii. Na jaký příbytek pro svého Syna asi myslel? Rozum odpovídá: Zajisté na nejkrásnější, takový, jakého svět nikdy neviděl. Je zajisté příhodné a přiměřené, aby takový Otec takovému Synu učinil příbytek podle člověčenství, že čistšího a krásnějšího nebylo na světě od počátku a nebude do skonání. Či může se Bohu něco protivit? Nemůže, neboť je všemohoucí. Když mohl učinit ze země prvního člověka živého, nevinného a bez poskvrny hříchu, když mohl učinit Evu z

Adama čistou a nevinnou bez obvyklého zrození, proč by nemohl učinit čistou, neposkvrněnou všeho hříchu prostou Pannu, zrozenou z rodičů? či snad by to bylo proti přirozenosti? Dokonce ne. To by bylo k její cti. Přirozenosti lidské není přiměřeno, aby byla v hříchu, nýbrž aby byla bez něho. Bůh stvořil ji původně bez hříchu a poskvrny. Když ji tedy stvořil bez hříchu, může ji od něho ochránit. To učinil u svaté Panny. Přes ni chtěl dát lidstvu život, i nebylo by slušné, aby na ní byla nějaká poskvrna. Když tedy Bůh chtěl poslat Syna svého na svět, připravil mu příbytek čistý a krásný, jakého nebylo a nebude. Kdo tomu odpírá, musí říci, že Bůh toho učinit Buď nemohl anebo nechtěl.

Ale pak se rouhá proti Bohu Otci. Neboť říci, že nemohl, znamená, že ďábel měl větší moc nežli on. Říci, že nechtěl, je tvrdit, že Eva měla čistší původ nežli Matka Boží. Copak není tohle rouhat se Bohu? Ne, Bůh Otec mohl a chtěl. Ba on i ohlásil, že tak učiní, když řekl k hadu : „Nepřítelství položí mezi tebou a ženou, ona potře hlavu tvou.“ To neřekl o Evě ani o jiných ženách, neboť Eva povolila ďáblu a Všechny ženy mají dědičný hřích. To řekl o milé Panně Marii. O ní také zvěstoval prorokem: Celá jsi krásná, přítelkyně má a poskvrny není na tobě. Kdo tomu odporuje, činí z Boha lháře; ale to je rouhání!

To je první důvod Vodňanského pro Neposkvrněné početí Panny Marie a proti jeho odpůrcům. My nemůžeme než vyznat: milý Jene, dobře sis jej sestavil, lidově sice, ale pěkně. Kdo poprvé čte tento projev, psaný v prostomyslné a upřímné češtině ze samého počátku XVI. věku, pocítí v nitru srdečnou radost, zvláště je-li vroucí ctitel Panny Marie. Bezděčně shledává, že k němu mluví duše přízněná láskou k Rodičce Boží.

Kdo odporuje Neposkvrněnému početí Panny Marie, ten mluví a činí proti Synu Božím, je druhý důvod Vodňanského. Je podobný prvnímu. Syn je Boží Moudrost, dle které všechno se děje a která proto o všem ví. Proto věděl o příbytku, v němž jednou bude přebývat. Nemoudré, bláznivé a rouhavé je pomýšlení, že v něm dovolil dříve přebývat ďáblu, nežli sám jej zaujal. Moudrost věčná nemohla jej k Matce své ani připustiti. A také ho nepřipustila. Sám to oznamuje Přes proroka, říkajícího: Jako lilie mezi trním, tak je přítelkyně má mezi dcerami lidskými. Proč ji přirovnává lilii? Poněvadž Všechny dcery lidské pro hřích, dědičný jsou jako trní, ona pak nemajíc ho, je lilie. Ó, moudrosti věčná, volá nadšený obránce Matky Boží, milý Pane Ježíši, budiž tobě věčná chvála, že jsi ráčil svou milou Matku zachovat při početí bez poskvrny! Ty jsi přikázal všem, aby ctili otce a matku, ty jsi také skutkem uctil milou Matku svou, neboť jsi učinil, aby vykvetla jako lilie mezi trním, jediná mezi všemi, svatá a vydávající vůni nevinnosti, okrášlená při početí v životě a na věky.

Kdo popírá Neposkvrněné Početí, mluví a jedná proti svatému Duchu. Proč proti svatému Duchu? Svatému Duchu připisuje se dobrotivost. Duch svatý, od něhož je všechno dobré, bohumilé, krásné, co tvorové mají, opatřil jím zajisté především Matku Boží. Zjevil to Přes proroka Ezechiela, jemuž ukázal chrám Boží a bránu uzavřenou, se slovy: Brána tato bude zavřena, nebude otvírána, a muž nepůjde Přes ni, neboť Hospodin Bůh izraelský vše! Přes ni a bude zavřena knížeti (Ez 44,2). Panna Maria je touto branou. Byla zavřena hříchu dědičnému a neotevře se mu. Ďábel nepůjde skrze ni. Nepůjde skrze ni ani milý svatý Josef. Jedině Bůh půjde skrze ni, aby měl na zemi Matku čistou, nevinnou, neposkvrněnou. Kdož jinak praví, odporuje svatému Duchu. On praví: neotevře se, a oni: že se otevře, totiž hříchu. On : ďábel nepůjde skrze ni, oni namítají: půjde, Bůh ji neobrání. On: ani knížeti svatému Josefu

milému se neotevře, oni: že ďábel v ní nějaký čas bude přebývat. On: bude čistá na těle a na duši, oni: s ďáblem se spojí, a potom teprve s Pánem Ježíšem. Copak tedy neprotiví se svatému Duchu? Ó, jak by jim bylo lépe, kdyby raději věřili, že svatá Panna z dobroty svatého Ducha byla zachována, že samého Boha v sobě uzavřela a ze svého nevinného těla dala lékaře duším lidským! Opět pěkný důkaz, není-li pravda ?

K nebešťanům náležejí andělé a svatí. Odpůrci Neposkvrněného početí mluví a činí také proti nim. Proč proti andělům ? Andělé jsou poslové Boží lidem, a proto jim Bůh zjevil, že se vtělí Přes svatou Pannu. Zjevil jim to, aby jim učinil radost, aby jim oznámil svou nesmírnou lásku k člověku, aby jim ukázal svou moc nad přirozeností lidskou. Když přišel čas, poslal archanděla Gabriela, aby pozdravil Pannu Marii, že je milosti plná a mezi všemi ženami požehnaná. „Zdravas“ znamená, že není hříchem raněna ani nemocná. „Milosti plná“ znamená, že z milosti nikdy nevypadla. „Pán s tebou“ udává příčinu, proč nemohla být hříchem raněna a milosti pozbyt. „Požehnaná ty mezi ženami“ jí ohlašuje, že jez obecného zákona, jemuž všichni podléhají, vyňata a všem přinese požehnání. Jak by se tedy neprotivil andělům, kdo tvrdí, že byla počata v hříchu? Andělé praví: byla zdráva, on: ne, byla raněna hříchem. Andělé: byla milosti plna, on: neměla milosti, když se počala. Andělé: Bůh byl vždycky s ní, on: byl s ní dříve ďábel. Andělé: byla požehnána mezi ženami, on: byla prokleta jako jiné ženy. Tak posmívají se Nejsvětější Trojici a viní anděly z klamu. O, by raději věřili, že Panna Maria nikdy ďáblu nepodléhala, nikdy milosti neztratila, nikdy kletby nezakusila, nýbrž zůstala bez poskvrny a všem přinesla požehnání.

Proč protiví se svatým? Poněvadž svatí ve všem srovnávají se s vůlí Boží. Když tedy Bůh ustanovil, aby z obecného zákona dědičného hříchu byla vyňata, oni nemohou se nehněvat na ty, kteří vůli Boží popírají. A tak místo aby svaté ctili, zneuctívají je. ‘

To jsou důvody Vodňanského vzhledem k nebešťanům. Co o nich řeknete? Jsou přesvědčivé? Zajisté! Prvních tří užíváme dosud, třebaš v jiném tvaru. Ani Bůh Otec, ani Bůh Syn, ani Bůh Duch svatému nemohl připustit, aby Panna Maria, Rodička Boží, měla Přes hřích přátelství s ďáblem. Ani na okamžik nemohla mu být podrobena. Ten smysl mají skutečně slova zaslíbení v ráji. A co říkali naši předkové před 500 lety? Ačkoliv nebylo o našem článku církevního rozhodnutí, nahlíželi, že důvody pro něj jsou pravé, a věřili v něj. Hle, jak pravda zůstává věčně pravdou. Její šat může se měnit, ona sama nikoliv. My ji dovedeme lépe objasnit, bohovědně dokonaleji odůvodnit, ale pravda sama je táž. Také radost křesťanů z milostivé výsady, dané blah. Panně, je táž.

Ve druhé části Vodňanský rozvádí, že odpůrci Neposkvrněného početí mluví a činí proti pozemšťanům, totiž proti papeži, proti ženám, proti svatým doktorům církve, ano proti židům a nevěřícím;

Proti papeži: Sixtus IV. vybavil odpustky modlitbu, ve které se praví o Panně Marii, že byla počata bez hříchu a též počala bez poskvrny Pána Ježíše. Nadal ji odpustky, poněvadž sám na sobě poznal její moc, když přes ni došel uzdravení z těžké zimnice. Právem říkáme, že svatý Otec jako náměstek Kristův, když církvi doporučí modlitbu s odpustky, jedná pod vlivem svatého Ducha.

Proti ženskému pokolení. Odpůrci upírají mu spanilé dobré, které z něho vzešlo. Eva první hřešila, ale hřích Adamův byl rozhodující, jelikož on byl hlavou pokolení lidského a za ně zodpovědn. Když tedy Bůh poctil pokolení mužské, dav mu Pána Ježíše, Syna Božího, bez hříchu v početí a životě až do smrti, ačkoliv právě hřích Adamův byl příčinou, že lidstvo vypadlo z nadpřirozeného stavu: Copak neměl poctiti také pokolení ženské, Copak tak neměl učinit dříve, když Eva dříve hřešila, Copak neměl mu dát druhou Evu, která by byla bez hříchu od početí do smrti? Ó, ano! A on tak učinil, Maria je druhou Evou. Ona našla milost před Bohem, jí dána byla milost, Přes ni přišlo na svět všeliké požehnání. Teprve když druhá Eva našla plnou milost, jsouc bez všelikého hříchu, přišel druhý Adam, Spasitel. Kdo popírá Neposkvrněné početí, upírá pokolení ženskému tuto čest a zneuctívá je. Oba tyto důvody nemají dostatečné průkaznosti, ale zesilují důrazně důvody předešlé.

Proti svatým doktorům církve. Svatí Otcové velebí naprostou čistotu a svatost Panny Marie. Svatý Jeroným nazývá ji zahradou uzavřenou, která nemůže být porušena žádnou lstí d'ábelskou, studnicí zapečetěnou pečetí svaté Trojice, praví o ní, že v ní bylo vše milost, pravda a čistota, že jiným dává se milost po částkách, jí plnost milosti byla vlita. Svatý Augustin praví, že moudrost Boží nenalezla cesty k lidskému pokolení až v svaté Panně. Jinde volá k ní: Veleb toho, který tě od všeho hříchu zachoval. Tebe vyvolil před stvořením světa, abys byla chrámem Boha nejvyššího, Matkou svátou a neposkvrněnou od všelikého hříchu. Svatý Ildefons vyvozuje ze svátku Narození Panny Marie, že byla čista od hříchu prvotního. Svatý Hilarius volá k ní, že je čistší nad anděly a světější nad svaté. Svatý Cyprián píše, že je přeplněna všelikou spravedlností a že její početí je zvláštní mezi všemi lidmi. Však dosti. Vykládal jsem jindy obšírně, jak píší svatí Otcové o Panně Marii. Vodňanský mohl opravdu říci, že kdo popírá Neposkvrněné početí Matky Boží, stojí v odporu s duchem svatých Otců od počátku. Ještě více lze říci. Kdo odporuje svatým Otcům v nauce, v které všichni souhlasí a po tisíciletí jsou zajedno, odporuje samé církvi, neboť takový souhlas je neomylným projevem víry od Boha zjevené a v církvi uložené. Tehdy nebyl sice odpor kacířstvím, jelikož církve se úředně nevyslovila, ale byl jistě smělý. Omluvit lze ho toliko nedokonalou tehdejší obeznaností se spisy svatých Otců. O židech uvádí Vodňanský, že si Matku Mesiášovu představovali bez poskvrny, a o pohanech uvádí proroctví Sibylly a výrok Mohamedův, že nikdo nebyl bez

hříchu vyjma Panny Marie a jejího Syna. Poslední důvody, tak, jak jsou podány, nemají váhy. Měly by, kdyby byly zbudovány na zaslíbení Mesiáše v ráji a na pohanských bájích, které lze pokládat za zbytek prazjevení, ovšem zkomolený. Ano důkaz ze slov k hadu: Nepřátelství položím mezi tebou a ženou . . . , díváme li se na ně ve světle církevního podání, je jisté svědectví, že víra o Neposkvrněném početí Panny Marie je pravda od Boha zjevená. Tak se jich církev dovolává.

Ve třetí části Vodňanský vykládá, že odpůrci Neposkvrněného početí mluví a činí proti bytostem v podsvětí. Duše v očistci radují se z bezvadné svatosti Matky Boží a proto odpor proti ní je zarmucuje. Děblové vyznávají, že na svaté Panně nenašli nižádného stínu hříchu ani žádné náchylnosti k němu, aby ji mohli s úspěchem pokoušet. Slova nadšeného ctitele Panny Marie jsou sice pravdivá, ale nejsou bohovědným důkazem. Tak, jak je uvádí, jsou dokonce i hodně prostomyslná. Ale právě tato prostomyslnost zase je roztomilá. Svědčí o takové upřímné a hluboké víře, že si bezděky myslíme : Hle, prostá duše, které svítí světlo pravdy Boží. O, bychom měli takovou dětskou víru, jež přijímá slovo Boží beze lsti, bez kritikářství, bez pochybovačství. To je ta víra, jež dává klid, pevnost, opravdovost, štěstí, sílu. Modernistům se zdá prostoduchá. Ale víte ze zkušenosti, že prostý věřící má zdravější mysl, moudřejší pochopení života, méně bludných názorů, nežli domýšlivý osvícenec. Probíral jsem se naší nynější pokrokářskou slovesností. Je rozšířena po Čechách v míře úžasné. Víte, co mě při tom napadlo? Že lidé, kteří tohle stráví, mají sice dobrý žaludek, ale chorý rozum.

Ve čtvrté části praví Vodňanský, že odpůrci Neposkvrněného Početí mluví a činí proti Panně Marii, když ji viní z klamu. Tento jeho důkaz je nejslabší. Jeho obsah je: Panna Maria učinila o svém Neposkvrněném početí zjevení některým zbožným osobám, popírači této pravdy došli někdy trestu, ti, kteří se k ní Přes toto tajemství obraceli, vyslyšení svých proseb. Proč nemá tento důkaz váhy? Poněvadž soukromá zjevení do bohovědy nepatří a divý, které nejsou od církve uznány, mohou být nepravdivé.

To je krátký obsah spisu Jana Vodňanského o Neposkvrněném početí. Jak jste viděli, není každý jeho důkaz dostatečný, ale některé, zvláště první, jsou přesvědčivé. Jsou hlavně z rozumu. My však klademe hlavní váhu na důkaz ze svatého Písma a podání. Vodňanský se jich dotýká, ale neprovádí je. Avšak i přes to je nám jeho spis milou a vzácnou památkou.

Skoro 200 let před tím hlásal ji první arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic ve svém díle *Mariale*. V ní uložil Arnošt vše, co krásné o Panně Marii našel v knihách a ve své zbožné, pro mariánskou úctu nadšené duši. Dvakrát byla by málem vzala za své, po prvé, když Husité vypálili třeboňský klášter, v němž se vzácný rukopis nalézal, a po druhé, za švédského vpádu. Švédové vnikli do domu Jesuitů na Malé Straně a rozházeli listy rukopisu po světnici, ale neodnesli je, takže mohl z nich být zase sestaven.

V něm je na několika místech také řeč o tom, že duše Panny Marie nikdy neměla dědičný hřích, neboť byla prosta všech hříchů a jakékoli náklonnosti k hříchu, posvěcena a napříměna k dobrému.

Tak věříme i my. Čechové doby Arnoštovy věřili jako jich arcibiskup. Proto právem říkáme, že v Čechách víra v Neposkvrněné početí byla na počátku XIII. stol, všeobecná. Staroboleslavský obraz Panny Marie je dle pověsti od samého svatého Metoděje. Od té doby víra ta stala se uvědomělejší.

Právem volal nadšeně slavný obránce Prahy, jezuita Plachý: Milá bývala Panna Maria Čechům. Bylas jim milá také y Neposkvrněném Početí. Plachý dodal : Milí budou Čechové Panně Marii. Ó svatá Panno a Královno naše, miluj nás vždy. Bůh vládl tebou od počátku. Ty jsi byla všechna jeho. Vládni ty zas námi, abychom byli tvoji a Přes tebe Kristovi a Přes Krista Boží. Vládni námi, učíc nás nenáviděti hřích, milovat pravdu a dobro, sloužit Bohu, abychom jednou v ráji viděli Neposkvrněnou krásu Tvou. Amen. Jakub Deml

+++

BOLESTNÝ RŮŽENEC ANDĚLSKÉHO DOKTORA

Během naší pouti světem zakoušíme také utrpení a bolest. Ale i v těchto okolnostech je nám nablízku Maria se svým věncem růží. Růžencem nás vede přijímat dané obtížné a protivné životní podmínky, abychom je unesli ve spojení s Kristovým křížem.

Tak je náš život poznamenán několika cestami očištění růstu a zdokonalování, jež vrcholí smrtí. Díky našemu Pánu však žádné z těchto očištění není nesmyslné, ani strašné, nýbrž smysluplné. Jako je radost sdílená větší než radost opuštěného jedince, tak smutek, námaha a bolest sdílená je menší než smutek, námaha a bolest osamělého běžce. Když dva lidé nesou břemeno, rozděluje se jeho tíha na poloviny. Když však tvor nese břemeno spolu s Bohem, tedy se jeho tíha rozděluje jinak: Bůh nese nekonečnou tíhu, zahrnující i tíhu našeho životního údělu, kdežto tvor nenese nic. To není sebeklam, ale skutečnost. Lidsky vtělený Syn Boží v Ježíš Kristus opravdu nese tíhu hříchů celého lidstva minulého, přítomného i budoucího a jejich následků. U Krista, který je Bůh, je to stálá přítomnost. A my všichni jsme byli spolu s ním ukřižováni do útrap tohoto světa, vrcholících smrtí. Jde jen o to, zda si uprostřed bolestí budeme počínat jako rouhající se lotr nebo jako kající lotr.

Maria nás učí nejlépe z lidí brát na sebe životní nesnáze spolu s Kristem, aby se nám staly příležitostí růstu ve vyšším životě a cestou k slávě. Svatá Panna nás tomu učí celým svým životem, ale hlavně v den Golgoty.

Toho dne přinesla Maria světu i lidstvu svoji nejvyšší oběť, svého Syna, jediného, nejlepšího, nejdražšího a nejmilejšího mezi všemi lidskými syny, protože Boha a člověka zároveň. Obětovala jej pro spásu lidstva a celého světa té nejstrašnější a nejpotupnější smrti na dřevě kříže. Tím se stala naším největším lidským vzorem a příkladem - Matka sedmiboletná.

Velekněžská oběť Ježíše Krista je základní událost vykoupení lidstva a záchranu světa. Usmíření nebe se zemí a opětovné zařazení člověka a Božího tvorstva do řádu milosti se uskutečnilo na Golgotě za nevýslovných a nepředstavitelných bolestí Matky. Svatá Panna, která u paty kříže takřka do poslední kapky vycedila mateřskou krev svého srdce, když se spoluobětovala i za naši spásu.

Moře nesmírných bolestí takřka pohřbilo v sobě Marii, která však hrdinně snášela jejich přívaly, takže je právem nazývána Královnou mučedníků. Žena, nositelka života, jejíž duši prořal sedmý meč bolesti...

1. který se pro nás krví potil.

Velekněžská oběť Kristova začala už na Olivetské hoře, v Getsemanské zahradě. Strašná úzkost dolehla na Syna člověka. Jasnozřivě nahlédl do budoucnosti a v jeho nitru se udál smrtelný zápas. To nebyl jen strach z jeho utrpení a smrti na kříži. Byly to i obavy z toho, co mělo dolehnout i na jeho Církev, na vykoupený Boží lid. Navenek se ten vnitřní zápas projevil krvavým potem. Žádné iluze, ani klamy, nýbrž skutečný krvavý pot. V tomto smrtelném zápase se Ježíš vroucně modlil: Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, ale musím-li jej pít, staň se tvá vůle."

První krok na cestě k dokonalosti znamená opustit závislost na pomíjivých věcech. V pomíjivých dobrech jde především o to, vzdát se závislosti na vnějších stacích, na bohatství.

Takový smysl má božská rada. K dosažení věčného života je užitečnější odložit závislost na bohatství než této závislosti podléhat. Jenže řešení není v útěku ze světa, ani v návratu do jeskyně. Dokonalost života však není v samotném opuštění závislosti na bohatství. Dokonalost spočívá v následování Krista, kdežto vzdát se závislosti na bohatství je cesta k dokonalosti.

Silou odevzdání se do Boží vůle je člověku dána nadpřirozená moc překonat v sobě závislost na pozemských dobrech. Tímto bolestným tajemstvím naší spásy se nám ukazuje cesta k záchraně duše před nabídkou vládce světa i jeho hrozbami. Tím se ukazuje i způsob našeho očišťování, jaký prodělala i přechází Panna, když ponechala svého Syna Božího jeho rozmachu k Božímu dílu a sama jej sledovala svými modlitbami z nazaretského ústraní.

Vypros nám, Maria, ochotu a sílu vykročit za tvým božským Synem, cestou nezávislosti na pomíjivých věcech.

2. který byl pro nás bičován.

Velký krok na cestě k dokonalosti spočívá v odřeknutí si tělesných potěšení a radostí. Tím víc přilneme k Bohu, čím méně se upínáme na ryze lidské dobro. První na cestě k dokonalosti je vzdát se závislosti na vnějších hmotných dobrech. A další krok je vzdát se závislosti na těch, kdo jsou s námi spojeni vnitřně, pokrevně nebo příbuzensky. Proto říká Pán: "Kdo přichází ke mně a nedovede se zřít svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, nemůže být mým učedníkem."

Kdo touží po věčných dobrech, musí se v tomto úsilí učinit nezávislým na otci, matce, manželce, dětech. Musí dosáhnout nezávislosti i na sobě samém, aby tím úplněji odevzdal Bohu, čím více se odpoutává od svých, pouze lidských práv.

Ze všech svazků však nejvíce poutá lidského ducha manželská láska, takže člověk "opustí svého otce i matku, a přilne ke své ženě". Proto by se ten, kdo usiluje o dokonalost, musí povznést nad závislost na manželství.

Turínské plátno svědčí o tom, jak svět odpověděl na Kristovu odpoutanost od závislosti na ryze lidských vztazích. Podle otisků přsvatého Těla Páně na posvátném rubáši, byl bičován biči, metlami a důtkami s kovovými závažími, takže jeho svaté Tělo bylo rozedráno ranami, které nebyly ošetřeny ani léčeny. A to podle Izajáše od hlavy až k patě zepředu i zezadu, takže neměl vzhled ani důstojnost, muž plný bolesti. Takto byl raněn, kvůli našim hříchům.

K té strašné trýzni jediného, nejmilejšího Syna, musela jsi přihlížet na veřejném místě, před veškerým lidem a celým světem, i Maria, Panna Neposkvrněná!

Maria, Matko Páně, Vypros nám milost, abychom se podle vzoru tvého božského Syna, dokázali na cestě k dokonalosti odpoutat od závislosti na lidech i na sobě samých.

3. který byl pro nás trním korunován.

Odpoutat se od závislosti na lidech, ba i na sobě samém jako lidském tvoru je tak obtížná, že to podle slov Páně každý nechápe, nýbrž je to Boží dar.

Naskýtá se trojí překážka růstu v dokonalosti, ze strany těla, ze strany duše, ze strany okolních tvorů. Pokud tělo dychtí proti duchu, pocházejí z toho tělesné neřesti. Čím více dopřáváme tělu požitků, tím více v nás bují takové touhy. Kdo vykročí cestou sebeovládání, musí se ukáznit odnímáním potěšení, bděním, půstem.

Postup na cestě k dokonalosti naráží také na překážku ze strany duše, když se zdržuje v uvolněných myšlenkách, v obrazotvornosti rozbíhající se naprázdno. Ze všech marných myšlenek nejvíce vedou k zlému myšlenky na tělesné potěšení. Potěšení je člověku přirozené a od mládí s ním roste. Když tedy myšlení předloží návrh potěšení, snadno ji následuje žádost, která svádí z cesty k dokonalosti. Každou žádost dlužno modlitbou napřímit k Bohu, rozjímáním o bolestných tajemstvích naší spásy, zaměstnáváním duše vznešenými myšlenkami, naplněním volného času tvořivou činností. Krajním prostředkem očistování je upadnutí do nemilosti u lidí, ocitnutí se v nespravedlivém obvinění, být vystaven zradě blízkých lidí, jejich pomluvám a

pronásledování,

Ze strany okolních tvorů překáží cestě k dokonalosti zejména světská nabídka, jež si často bere za námět krásné lidské tělo. Protože se pohledu na takové věci nelze snadno vyhnout, je třeba mít vnitřní odolnost vypěstovanou půstem, bděním, rozjímání bolestných tajemství naší spásy.

Podle krutých římských zvyků ztrácel odsouzenec k smrti také právo na jakoukoli ochranu před popravou. Tak byl vydán napospas svým katům, zuřivému davu a luze. Ti všichni mu dávali naplno zakusit jeho strašný úděl. Korunovali ho trním.

4. který pro nás těžký kříž nesl

Posledním triumfem zla, jímž si Velerada vynutila na Pilátovi Kristovo ukřižování, bylo jeho obvinění z buřičství a vzpoury proti zbožšťovanému císaři. To se trestalo nejpotupnější smrtí, smrtí na kříži. Na otázku Pilátovu, zda je židovským králem, odpověděl Pán: Ty sám to říkáš. Proto byl ukřižován jako židovský král, jako Mesiáš národa kdysi Bohem vyvoleného. Tato královská a mesiášská hodnost Páně byla podnětem římským vojákům, zalykající se nenávistí k židům, že své největší urážky soustředili na nejposvátnější smysl jeho vykupitelského díla.

Utrpení Páně se stupňuje. K dosažení dokonalé lásky nestačí odložit všechno vnější, nýbrž je třeba opustit také sám sebe.

Svatý Diviš říká, že božská láska působí vytržení. Staví člověka mimo něho a přitom nedopouští, aby člověk byl sám svůj, nýbrž aby náležel milované bytosti. Apoštol říká: Už nežiji já, nýbrž žije ve mně Kristus, a povzbuzuje i nás, abychom toho dosáhli. Spasitelné sebeovládání a láskou okřídlené povznesení nad své tělo, nad vlastní lidské touhy, nad svou vlastní vůli.

Ke spáse je nutné zamilovat si Boha tak, aby člověk měl v Bohu cíl svého snažení, a nepřipouštěl si nic, co odporuje Boží lásce. Proto je ke spáse nutné povznést se nad omezenost vlastní vůle. Z lidské strany se to však neobejde bez vytrvalého výcviku. K prostředkům na cestě k dokonalosti tedy patří, aby se člověk v zájmu Boží lásky vzdával i toho, čeho smí užívat.

Nic není člověku přirozeně milejšího než svoboda vlastní vůle. Když se však na cestě k dokonalosti vzdáme vlastní svobodné vůle, která je omezena prostředím, do něhož jsme přirozeně uzamčeni, dostane se nám nekonečné svobody Božích dětí.

Po Pilátově vnesení rozsudku byl náš Pán vydán napospas popravčí četě. Odsouzenec nesl kříž na místo popravky. Nesl celý kříž, nejen příčné břevno, a nejen dřevo kříže, ale i břemeno vin, které se nahromadily od pádu prarodičů. Nesl též břemeno hříchů těch, které páchali jeho vrstevníci, jakož i stupňující se břemeno vin, které se stále páchají a budou páchat ve světě. Se dřevem kříže neseného na Golgotu mu pomohl z donucení Šimon, ale s tímto tajemným, živým křížem, který přesahuje pozemské poměry a sahá dál a dál

do kosmu, se Pán vyrovnává sám.

Maria, pros za nás hříšné!

5. který byl pro nás ukřižován.

Na dřevo kříže v největším rozpětí byly přibity roztažené paže zbytku člověka v Kristu. Tak byla celá tíha těla lidstva zavěšena na jeho slabé svalstvo.

K umocnění utrpení Páně, aby víc trpěl a s ním i Matka Boží, dovolili katané, aby přímo pod křížem směla stát Maria, Matka Boží

Srdce Bohorodičky bylo spoluukřižováno, spoluumučeno a rozdíráno s Tělem Páně na kříži

Bůh se sklonil nejen k člověku a světu, ale až do podsvětí, ba prošel každou černou dírou vesmíru. Černá díra je hvězda, kterou svět nevidí, třebaže vyzařuje světlo. I když je černá díra zvenčí neviditelná, její vábivou přítomnost můžeme odhalovat. Když nebudeme při pouti světem dost bdělí, můžeme být do černé díry neodvolatelně vtaženi.

Ještě větší nebezpečí než černé díry v kosmu představuje pro nás těžký hřích. Hřích je dobrovolné přestoupení nebo opomenutí Božího zákona. Člověk si na cestě k dokonalosti nesmí zakalkulovat do své životní pouti hřích, protože je to slepá ulička.

V časoprostoru kosmického oceánu našeho života postavil Bůh výstražné majáky. První zbudoval na počátku stvoření, v pekle, druhý postavil na počátku dějin lidstva, v ráji, třetí vztýčil na rozhraní věků, na Kalvárii.

Až dosud hřích způsobuje lidské duši i tělu zhoubu, vyvrací ráj v samotném srdci člověka.

Pro naši spásu a k našemu zabezpečení, abychom znovu neztroskotali na úskalí hříchu, postavil Bůh třetí maják do oceánu vesmíru, na rozhraní dvou období dějin lidstva a celého světa, svatý Kříž na Kalvárii.

Panna Maria ví nejlépe z lidí, co přikovalo jejího Syna na kříž! Byl to hřích. Maria ví nejlépe, že si lidstvo nejvíce škodí hříchem. Proto volá úpěnlivě: "Pokání, pokání!"

+++

RADY SVATÉHO OTCE ANTONÍNA VELIKÉHO

8. Když se člověk rozzlobí, nedělá, co je před Bohem spravedlivé. A také: žádostivost pak počne a porodí hřích, a když je hřích spáchán, porodí smrt. Když povedeme takový život, budeme sílit ve strážlivosti, a jak je psáno: Zachovej v plné bdělosti své srdce. Stojí proti nám totiž strašliví a nejzáladnější nepřatelé: zlí démoni.

9. A právě s nimi bojujeme, jak uvádí svatý Pavel: Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, nýbrž proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší...

10. Démoni nebyli stvořeni ve stavu, pro který jsou nazýváni „démony“. Bůh totiž nestvořil nic zlého. Také oni byli stvořeni jako dobří. Když ale

odpadli od nebeské moudrosti a začali se točit jen kolem země, Helény oklamali přes přeludy a nám, křesťanům, pak nevýslovně závidějí. Dělalí vše proto, aby jen zabránili našemu vzestupu na nebesa. Usilují o to, abychom se nedostali tam, odkud oni byli svrženi. Proto je zapotřebí usilovně se modlit a podstupovat tvrdý asketický boj, abychom byli schopni, poté co jsme obdrželi od Ducha dar rozlišování duchů, ohledně démonů poznat, kteří z nich jsou méně zlí a kteří více, na jakou věc se který z nich zaměřuje a jak každého z nich odhalovat a vyhánět. Mají totiž k dispozici bezpočet nástrah a vynalézavou obratnost v pomlouvání....

11. Jakmile démoni uvidí křesťana, a tím spíše mnicha, který setrvává v práci a duchovně roste, okamžitě ho začnou pokoušet. Začnou mu do cesty klást pokušitelské nástrahy. Těmito pokušeními jsou zlé myšlenky. My se ale těchto jejich našeptávání nemusíme obávat. Modlitbami, půstem a vírou v Pána totiž nepřátele ihned zaženeme. Avšak i když jsou přemoženi, pokoj nedají a znovu a zas se okamžitě zálučně a vychytrale přibližují. Nedokáží-li oklamat srdce zjevně nečistými tužbami, útočí způsoby jinými. Konkrétně líčí nástrahy ve vidění všelijakých přeludů, aby nás vylekali. Za tím účelem mění podoby.

Berou na sebe podoby žen, zvířat, plazů, obrů či zástupů vojsk. Ale ani takových vidění se není třeba obávat. Ihned totiž mizí, obrníme-li se vírou a znamením kříže. Jsou však mimořádně drzí a nepopsatelně nestoudní. Proto když bývají i v tomto přemoženi, začnou útočit úplně jinak. Berou na sebe podobu jasnovidců a předpovídají, co se stane za několik dní. Také se předvádějí jako vznešené bytosti. Když totiž člověka nedokázali oklamat útočnými myšlenkami, chtějí toho dosáhnout alespoň takovými přízraky. Neposlouchejme tedy demony vůbec, protože jsou nám cizí. Nenaslouchejme jim, i kdyby nás podněcovali k modlitbě, i kdyby nám básnili o pústu. Budeme-li pozorně sledovat cíl naší askeze, nemohou nás oklamat ti, co vše konají ve zlobě. Bát se jich nemusíme, ani kdyby na nás jakkoli tvrdě útočili, i kdyby nám vyhrožovali smrtí. Jsou totiž bezmocní. Nemohou nic víc než vyhrožovat.

32. Kolik je myriád zlých běsů a jak nespočetné jsou způsoby jejich nástrah! Vždyť běsové nás nenechávají na pokoji ani poté, co zaznamenali, že jsme dospěli k poznání vlastních vášní a vlastního zahanbení, ani když vidí, že se už snažíme zlým skutkům, k nimž nás navádějí, vyhýbat a sluch už nevystavujeme zlým radám, které nám našeptávají. Běsové se naopak pustili

do díla s ještě větší vervou, přímo se zoufalstvím, neboť pochopili, že jejich osud je již definitivně zpečetěn. Dobře vědí, že jejich dědictvím je peklo kvůli jejich nezkrotné zlobě a odpadnutí od Boha.

DOBŘÍ BOŽE, DĚKUJEME TI ZA TVÉ DARY
A PROSÍME TĚ, ABYCHOM NEBYLI
PŘÍLIŠ TLUSTÍ.

34. Dábel byl ze své nebeské hodnosti svržen kvůli pýše. Neustále se snaží zavléci do pádu také všechny ostatní, kdo si z celého srdce přejí přiblížit se Pánu. Chce toho dosáhnout stejným způsobem, jakým sám padl, tj. pýchou a láskou k pomíjivé slávě. Tímto proti nám démoni bojují, takto a mnoha jinými způsoby se nás snaží vzdálit Bohu. Navíc vědí, že kdo miluje svého bratra, miluje také Boha. Proto do našich srdcí vkládají vzájemnou nenávist až do takové míry, že člověk nakonec nemůže na svého bratra ani pohledět nebo s ním být i jen slovo ztratit. Mnozí velcí lidé podstoupili ve ctnosti velké námahy, ale z vlastní pošetilosti se zničili. Není čemu se divit. A totéž postihne také vás, ochladnete-li v činnosti a budete-li se domnívat, že už máte vypěstované ctnostmi. Protože právě to je důkaz toho, že jste spadli do té d'ábelské léčky (domýšlivost). Jejím příznakem je klam, že člověk je blízko Bohu a že přebývá ve světle, ačkoli ve skutečnosti bloudí ve tmě.

+++

NICOTNÉ KOŘENY ROZKOLU

Druhé Fotiovo schizma

/pokr./ František Dvorník uvádí v díle „Fotiovo schizmy“, že se římstí legáti vrátili z Východu s těžkým srdcem. Jejich poslání se zdařilo, mír mezi oběma církvemi byl obnoven, ovšem na úkor jejich poslušnosti vůči papežovým výslovným nařízením.

Papež Jan VIII. nepřestává Fotiovu rehabilitaci považovat za laskavost ze strany Římského stolce. Zřekl se podmínek, které chtěl Fotiovi uložit. Přijal zrušení všech protifotiovských dekretů svých předchůdců i zrušení synody z let 869—870 a schválil akta Fotiovského koncilu, která přinesli legáti, v tom znění, které známe dnes.

Hlavní námitka proti tomuto závěru vycházela ze skutečnosti, že Bulharsko nakonec zůstalo pod jurisdikcí byzantského patriarchátu...

Basileiův a Fotiův ústupek ohledně Bulharska byl upřímný a byl také skutečně proveden. Od té doby se Bulharsko přestává v oficiálních biskupských seznamech uvádět mezi diecézemi patřícími Byzanci.....

Skutečnost, že se Konstantinopol zřekla Bulharska, přičemž Řím toho nemohl využít, jen v Bulharsku posílila chvilkové touhy po nezávislosti... Fotios neměl nic společného s rozhodným a tvrdošijným odmítáním Istivého Borise, který nechtěl Bulharsko svěřit pod přímou jurisdikci Říma. Jan VIII. si ostatně po Fotiovské synodě nikde nestěžuje na řeckého patriarchu, stejně jako Fotios Jana VIII. po jejich usmíření z ničeho neobviňuje. Na jeho adresu má jen samou pochvalu. To, co se tvrdí o druhém Fotiově odsouzení Janem VIII., je zcela neopodstatněné a bulharská záležitost s tím v žádném případě nijak nesouvisela...

Když se papežem stal Marinus, ponechal si jako knihovníka Zachariáše z Anagni, který vykonával tuto funkci za Jana VIII. Vždyť právě Zachariáš v římské kurii nejpevněji podporoval proreckou politiku, neboť byl věrným přítelem Fotia. ...

Marinův pontifikát měl krátké trvání (prosinec 882 - duben nebo květen 884). Rehabilitace Formosa v prvních měsících Marina pontifikátu jistě vyvolala v Římě určité vření, neboť Formosus neměl v kurii pouze přátele, ale také nepřátele. Tyto potíže přinutily nového papeže, aby plně věnoval svou pozornost římským záležitostem. Marinovu smrt pravděpodobně předcházela nemoc, která mu zabránila ve vykonání více než jednoho plánu. Z tohoto důvodu měl jeho nástupce Hadrián III. naspěch, aby v prvních dnech svého pontifikátu odeslal svůj synodální list do Konstantinopole, aby tato dlouhá prodleva nevyvolala v Konstantinopoli nepřijemný dojem. ...

Nic nás neopravňuje k tvrzení, že by římský papež byl méně šlechtný a méně velkodušný než konstantinopolský patriarcha a že by neměl dostatek mravní síly, aby obětoval své soukromé pocity potřebám církve, kterou řídil.

Ještě důležitějším se však zdá být papežův druhý list, který je odpovědí na novou Stylianovu žádost, vztahující se k tomu, že by papež za jistých podmínek mohl Fotiovým stoupencům udělit dispenz a uznat jejich svěcení.:

„Štěpán, služebník služebníků Božích, všech biskupů světa i celého kléru...

Co se týče Fotia, psali jste o něm v takovémto duchu. Ale my, když jsme se obeznámili s dopisem císařovým, shledáváme, že se velmi liší od Vašeho. Neboť v něm stojí, že Fotios poté, co okusil mnišský život, se vzdal patriarchálního stolce a dal přednost pokoře před pýchou, jak o tom svědčí jeho soukromý život...

My (Dvorník) jsme dokázali, že vztahy mezi oběma církvemi zůstaly dobré až do roku 885 a že by bylo logické připsat tuto roztržku Štěpánu V. jen tehdy, kdyby právě citované dokumenty skutečně tuto hypotézu podepřely.

Silně ovšem pochybujeme o jejich průkazné hodnotě, neboť ani jeden z nich neobsahuje přímou výtku vůči Fotiovi. Několikeré urážlivé výrazy na patriarchovu adresu, za předpokladu, že byly citovány v původní verzi (což je pochybné, jak za chvíli uvidíme) mohou být chápány jako odraz hořkosti zůstavené v srdcích Římanů bývalými boji z prvního Fotiova pontifikátu, a to i navzdory usmíření. Ale i kdyby byly autentické, nedokazují, že by se Štěpán rozešel s politikou svých tří předchůdců, neboť tato politika byla posvěcena koncilem, jehož autoritu uznal Řím stejně jako Byzanc, ani že by Fotia exkomunikoval. Akt takové důležitosti by musel být konstantinopolské církvi sdělen v jasných pojmech. Skutečnost, že kompilátor o takovémto prohlášení nepraví nic, dokazuje, že konstantinopolská církev takové prohlášení nikdy nedostala.

Abychom se dozvěděli, zda se s počátkem Štěpánovy vlády změnila východní politika papežů, je třeba konzultovat Štěpánův registr. Ten obsahuje první, velmi význačný list, poslaný bezprostředně po nástupu na papežský stolec biskupu v Oriu, Theodosiovi. V tomto listě můžeme číst následující slova: *„Ze zprávy našich věrných jsme se dozvěděli, jak tě náš předchůdce, papež Hadrián, kdysi poslal jakožto legáta do Konstantinopole ke zbožnému císaři, od kterého jsi obdržel nejen povinný důchod, ale i další dary, které poslal naší církvi a dalším našim věrným. Děkujeme Tvé Svatosti, neboť jsme se doslechli, že jsi věrně splnil své poslání.“*

Víme, že papež Hadrián III. — za své krátké vlády (duben nebo květen 884 - září 885) - vypravil do Konstantinopole poselstvo, které směřovalo, podle Fotiova svědectví, ke konstantinopolskému patriarchovi. Za cíl mělo zcela jednoduše obvyklou výměnu synodálních listů a my považujeme za jisté, že v jeho čele stál biskup z Oriu, Theodosius. Toto poselstvo bylo dozajista jediné možné, a to z důvodu krátkého trvání Hadriánovy vlády. Není podivné číst chvály a děkování papeže, o kterém se má za to, že se rozešel s byzantskou církví, na vyslance, který musel vyřídit pocty Svatého stolce císaři a zároveň ujistit patriarchu, že římská církev si přeje udržovat s ním dobré vztahy? Je sice pravda, že se Štěpán V. zmiňuje pouze o misi k císaři, ale dopis obsahuje schválení všeho, co Theodosius v Byzanci učinil....

Na základě tohoto dopisu tedy musíme učinit závěr, že na počátku vlády Štěpána V. byly vztahy mezi Římem a Byzancí srdečné...

Záměrem protifotiovského sborníku, který uchoval dotyčný papežský list, bylo prokázat neplatnost Fotiova vysvěcení a zabránit společenství s biskupy a kleriky, které on vysvětil. To nás přivádí k domněnce, že pasáž o Fotiovi byla přepracována a že urážky adresované Fotiovi byly přidány kompilátorem.

Štěpán V. odpovídal na dopis, který Basileios poslal Hadriánovi III. jako odpověď na jeho list, který do Konstantinopole přinesl biskup z Orije.

Papež ve svém listu uvádí, že kdyby císař na sebe vzal úlohu poučovat církev římskou, překročil by svá práva. Povýšení Marina bylo zcela v souladu s tradicí, neboť římská církev již vícekrát převedla biskupy z jednoho stolce na druhý.

Papež zmiňuje i koncil, který Fotia rehabilitoval, což je známkou toho, že nenašel nic, co by mu mohl vytknout. Analýza druhého dokumentu, papežského listu Stylianovi, ukazuje, že tak tomu opravdu bylo a že obvinující slova byla přidána kompilátorem.

Papež uvádí: pokud jde o Vaši žádost udělit dispenz těm duchovním, kteří setrvali ve společenství s Fotiem, třebaže byl odsouzen, nevidím pro to žádný nutný důvod, neboť Fotios byl právoplatně vysvěcen. Hodnota svátostí nezávisí na hodnosti či nehodnosti osoby, která je udílí. Milost svátostí nepochází od člověka, ale z kříže našeho Pána. ...

Stylianova odpověď ukazuje, že ignatiovcí velmi dobře pochopili papežovu myšlenku, jeho setrvávání v pozici považovat Fotiovo svěcení i svěcení, která on udělil, za platná. ...

Fotios se ze všech sil snažil o smír v církvi, neváhaje učinit první krok a nastavit přátelsky ruku, třebaže se mohl cítit chováním svých bývalých protivníků uražen. ...

Fotios nelenil a pracoval, jak jen mohl, na usmíření byzantské církve. ... Fotiova námaha však byla z velké části korunována úspěchem. V Byzanci vládla spokojenost, že skončily před-cházející boje, a lidé se těšili ze skutečnosti, že uvnitř církve byl konečně obnoven mír...

Ovšem i přes všechno toto úsilí utvořila malá skupina extremistů, pod vedením Styliana z Neokaisareie a Metrofana ze Smyrny, něco na způsob „Malé církve“, která zůstala neoblomná a vyhýbala se veškerému styku s Fotiem i s biskupy jím vysvěcenými. ...

Strana, která byla v opozici proti Basileiovu režimu, se po nástupu Leona na trůn vzepjala. Nenadálá Basileiova smrt způsobila mezi přívrženci jeho vlády zmatek, neboť ti si uvědomovali, že nyní byla řada na jejich protivnících, aby vládli. Leon totiž na počátku své vlády projevoval přízeň pouze straně nesmiřitelných...

Také první počin jeho vlády, slavnostní převoz ostatků císaře Michaela III., si vysvětlíme jen tehdy, pokud v něm nebudeme spatřovat vzdor mladého vladaře vůči otci. Tento čin neodpovídal smýšlení nesmiřitelných, kteří nenáviděli Michaelovu památku....

Nesmiřitelní prahli po pomstě.

Jako první byl zadržen Theodoros Santabarenos. Měl být internován v klášteře ...

Nebylo těžké Leona přesvědčit, že by se mohl vystavovat nebezpečí, kdyby ponechal Fotia v úřadu patriarchy. Fotios byl Leonovým vychovatelem, ovšem pouze dva či tři roky, v době, kdy měl Leon jedenáct nebo dvanáct let, a kdy tudíž patriarchův vliv na mladého muže nemohl být moc silný. Ba naopak, Fotios a Leon se příliš nemilovali. Fotios musel často Leona kárat pro jeho soukromý život a pro jeho chování vůči otci...

Noví představitelé vlády se rozhodli, že se Fotia zbaví. K vykonání tohoto záměru zbývalo už jen zvolit prostředek. Leon nemohl použít síly, neboť to by vyprovokovalo ze strany liberálů patřičnou odpověď. Rovněž nemohl svolat synodu a patriarchu dát soudit a odsoudit, neboť tento si podržel velkou sympatii byzantského kléru. Nezbývalo tedy, než vykonat na patriarchu nátlak, a přimět ho tak k demisi.... Životopisec, když líčí Fotiův pád, píše: „Pokud jde o Fotia, okamžitě ho sesadil ze stolce, hanebně jej vypudil a vyzval jej, aby podal demisi, což on učinil proti své vůli a pod nátlakem. Pak ho vyhostil do okrajové části města Hieria.“...

Fotios byl nadto donucen podat podruhé demisi, po které Leon VI. povolal z vyhnanství ignatiovce.

Formosus sice nedokázal v Byzanci obnovit mír, ovšem kvůli tomu nenásledovalo schizma.

... za Formosa byly obě církve vůči sobě v míru a že zmařené úsilí učinit konec ignatiovskému schizmatu nic nezměnilo na vztazích mezi Římem a Byzancí. Formosus se zmiňuje pouze o schizmatu uvnitř byzantské církve, kteréžto svědectví nemůže být jednoduše odsunuto stranou. ...

Dopis papeže Jana IX. Stylianovi je důležitým dokumentem. Nacházíme v něm ozvěnu římské politiky vůči Fotiovi ražené již Mikulášem I. Papež vzdává poctu Stylianovi, který chtěl být vždy poslušen nařízení Římského stolce, který dokázal svou poslušnost za Mikuláše I. a kterého žádné pronásledování nemohlo od Říma odloučit. ... /F.Dvorník, Fotiovo schizma, Refugium/

+++

Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP
/pokr./ Po kursu angličtiny opouští František Kužela Prahu (20.8.1935) a píše spěšně otci Albertu Škrabalovi, a sice do Chvalovic, kde byl statek spravovaný pražským konventem. Občas odtud přicházely na klášterní stůl vykrmené husy a dokonce i ryby z tamního rybníku. Někteří otcové tam jezdili na prázdninové zotavení, protože za pobytu např. v rodišti bývalo "zotavení" rušeno výpomocí a návštěvami. František sděluje otci Albertovi:

"V půl 11.odjíždím (v úterý). vysvědčení mám nejlepší stupeň, jako ještě dva z 2.b. Šaty jsem v rychlosti nechal v naší skříni. Pozdrav kolegům. Váš F.Kužela."

"Kolegům" znamená spolujuvenistům.

Další dvě pohlednice jsou z 22.8.1935, a sice již z Moravy. Z Červené Hory píše:

22/8 35

Přijměte srdečný pozdrav z nejvyššího poutního místa v ČSR. Je na hřebenu Vel.Jeseníku. Dřevěný kostelík bolestné P.Marie. Vidím skvostné východy slunce, stále se otvírá úchvatný rozhled, a hluboké jehličnaté lesy, ustupující jen na vrcholech zakrslé kleči, velmi uklidňují člověka. Měli by tu být naši P.T. společníci.

Váš

Fr.Kužela

Z téhož dne 22/8 35 je lístek z Praděda:

Ještě jeden pozdrav a to z cíle mé cesty. Je úchvatný rozhled. Jen k Olomouci je silnější mlha. Vidím Krnov, Orlické hory. Vůkol moře lesů, bezpočet horských pásem. Nevyschl Váš rybník? Zde je vody nadbytek, takřka na každém kroku.

Váš vděčný

Fr.Kužela

Nástup do noviciátu v Olomouci byl dne 2.září 1935. Z té doby máme zachován lístek Františka Kužely otci Albertovi do Prahy. Na všech pohlednicích je uváděno "redaktor". Otec Albert totiž řídil (redigoval) "Růži dominikánskou", měsíčník pro členy "třetího řádu sv.otce Dominika", dodnes nepřekonaný pro přesnost zpráv a jejich vysokou úroveň duchovní i věcnou. K "terciářům" patřili věřící od prostých venkovanů až k univerzitním studentům a profesorům. Otec Albert měl zvláštní milost (charisma) mluvit a psát jazykem blízkým všem terciářům o dominikánském ideálu života. Lístek Františka Kužely o cestě do noviciátu má datum 1/9 35 a uvádí se v něm:

A M. Důst.pane,

Pozdrav z Hostýna, jak jste si přál. Konám pouť cestou do Olomouce. Bratr přijel na dovolenou, aby se se mnou rozloučil. Jezdil jsem dva dni na sestřině kole. Loučil jsem se s úsměvem na tváři, s radostí v srdci. Posílám až z Olomouce; cestou mi došel inkoust.

/

Váš F.Kužela

Otec Albert Škrabal totiž doporučil Františkovi, aby svůj vstup do řádu a celý další život svěřil svatohostýnské Královně Moravy.

Zážitky z prvního měsíce v Olomouci byly - opět otci Albertovi - sděleny až 26.9.1935. Podpisuje se již BRATR PATRIK, a sice na úředním dopisním papíru kláštera. Pod řádovým znakem liliového kříže na černobílém štítě je psáno latinsky: Laudare - benedicere - praedicare, česky: Chválit - děkovat - hlásat. *Záhlaví:* Konvent řádu kazatelského v Olomouci. Pak následuje rukopis "bratra Patrika".

Ave Maria

26.9.1935

Důstojný pane,

přijměte upřímný pozdrav a dík za Váš dárek od svého vděčného duchovního syna z nového domova.

Jsem opravdu přesvědčen, že teprve teď jsem našel domov. Cítím se tu opravdu jako doma. Takřka měsíc uplynul, jako voda, ani jsem se nenadál - a již prožívám den obláčky, slavnostní den. Doufám, že tento den způsobí obrat v mém životě.

Dnes (ve čtvrtek ráno) jsme skončili exercicie. Byl jsem jimi nadšen. Ústřední jejich myšlenkou byla L Á S K A. Usilovat o duchovní život založený na ustavičném vzbuzování lásky k Pánu Ježíši. Několikrát jsem sice také porušil mlčení, ale litoval jsem toho - a jinak jsem se snažil využít milosti, které Bůh v exerciciích nabízí.

A nyní o obláčke. Hluboká slova P.převora mi snad utkví navždy. Po oblečení bylo zajímavé osculum pacis. Jeden z nás totiž, bratr Ivan, je vysoký, nevím kolik přes 190 cm; musel se tedy značně shýbat, k některým až po pás. I naše rozestavení a prostrace před obláčkou jistě stálo za pohled - vždyť nás je jedenáct. Však byl také kostel nabit, ač to bylo až po 11.hodině.

Po políbení přečetl P.Převor jména. Zde jsou:

fr.Bertrand Šnobl

fr.Ivan (lat.Ivo) Bauer

fr.Pius Krivý

fr.Efrém Chocholoušek

fr.Lukáš Mikulčík

fr.Matouš Kopecký

fr.Ondřej Petrů

fr.Josef Fojtů

fr.Dominik Tuček

fr.Patrik (-icius) Kužela

fr.Valentin Hrnčíř

Mohli jsme si volit jména, ale všichni jsme toho práva nepoužili. Já jsem

vděčen za své krásné jméno velkého apoštola Irska.

A teď do práce. Duše musí vykasat rukávy a zbavovat se všeho plevle - a je ho tolik! - je třeba pracovat s ohněm, jak nám zdůrazňoval P.Převor před obláčkou.

Do juvenátu nepíši nikomu. Kdybyste se však sešel, důstojný pane, s některým z těch hochů, kteří mi byli blízcí (snad dva - tři), vyřid'te jim, prosím Vás - uznáte-li to za vhodné, jenom aby se těšili na noviciát z celého srdce; to jim pomůže snad přenést se hladce přes leccos, co jim teď připadá těžké při studiu na gymnasiu. A ještě, čím obroušenější jsou hrany povahy, tím snadněji se zde začíná a s větším užitkem. To je všecko. Vzpomínám na všechny mně drahé - ale jen v modlitbě.

O podobnou vzpomínku vás prosí

Váš v Kristu oddaný

bratr Patrik

Myslím, že podrobnější vysvětlování by mohla zatemnit silný účinek Patrikových dojmů. Pokud jde o uvedená jména, všichni jsou dnes mrtvi: po záboru klášterů roku 1950. Několik svědectví:

P.Bertrand Šnobl, vysokoškolák z jižních Čech, zemřel jako dělník.

Pius Krivý, Slovák, unikl s pomocí otce Jiřího do jižní Francie "na studia"; po roce 1950 dělal vlakového průvodčího a prchl do ciziny. Zemřel ve Slovenském ústavu sv.Cyrila a Metoděje v Římě, kde se otec Jiří Veselý účastnil jeho pohřbu, spolu s magistrem Řádu a jinými profesory z Angelica

Efrém Chocholoušek, po roce 1950 internován v Želivě, zemřel, nervově vyčerpán, u našich sester v Měděnci.

Lukáš Mikulčík, vynikající kazatel, byl určen při záboru kláštera roku 1950 pro Prahu, přes osobní zapřísahání, že chce jít s námi, do "internace".

Ondřej Petřů, byl otcem Jiřím Veselým, tehdy provinčním vikářem vyslán na Angelicum do Říma, kde zařídil své vydání Nového Zákona, který přeložil z řeckého originálu P.Dr.Pavel Škrabal. Zemřel náhle, v Rakousku.

Josef Fojtů skončil ve "výrobě" za hrdinského strádání.

A ostatní - podobně mučednický věrní.

(J.M.Veselý OP,T.Bahounek OP, To není sen, Rosice 1999 Gloria)

+++

JEJICH STÍN

JEDNOHO DNE ZHROZIL JSEM SE SVÉ BUDOUCÍ TVÁŘE
PLAVÁ ZEMĚ POTŘÁSAJÍC VOLAVČÍMI PÉRY DÝMŮ
ROZVINOVALA SE MEZI SMUTEČNÍMI STUHAMI LESŮ
PODOBNA MNOHONÁSOBNÉMU PALIMPSESTU MÉ PAMĚTI

TESKNÉ LÉTO VCHÁZELO DO KLASŮ PLNÝCH SMUTEČNÍ HUDBY
POTKÁVAL JSEM RODINY VE SMUTKU S JEJICH ZEMŘELÝMI SPOLEČNĚ
A VŠICHNI TÁHLI RAKVE SVÝCH STÍNŮ V ZASTŘENÉM SLUNCÍ TOHO DNE
ODĚNÍ VE SVŮJ NEJBOLESTNĚJŠÍ OKAMŽIK

ALE KDYKOLIV JSEM SE K NIM PŘIBLÍŽIL
JEJICH OBLIČEJE BYLY ZAKRYTÉ DÁLKOU
NEBOŤ PRO MRTVÉ BYL JSEM PŘÍLIŠ MNOHO ŽIV
A PRO ŽIVÉ BYL JSEM PŘÍLIŠ MRTEV

PAK CHIMÉRY STROMŮ ZAKOLÍSALY NA PRŮHLEDNÉM NEBI
NOC A DEN SE PŘELÉVALY V OBZORECH
TVOŘÍCE PÁSMO SOUMRAKŮ
NADCHÁZEL VEČER VEČERŮ

ROUŠKAMI OBLAKŮ PROSAKOVALY RÁNY HVĚZD
KLEČÍCÍ RODINY SE CHYSTALY K SPÁNKU
A JÁ NESÁ TAJEMSTVÍ SVÉ BUDOUCÍ TVÁŘE
POBOŘENÉ KATEDRÁLY TĚL ŽEBRÁKŮ S BÁZNÍ JSEM MÍJEL
A NASLOUCHAJE PÍSNÍ JEJICH KOLOVRÁTKŮ
ZESMUTNĚL JSEM JAK VESMÍR
OBJEVIV PODIVUHODNÉ SOUVISLOSTI
DĚJIN A SVÉHO OSUDU

BYLA TO CHVÍLE SMRTELNĚ HOŘKÁ A SLADKÁ ZÁROVEŇ
PTÁCI SOUCITU PŘESTALI KROUŽIT NAD BOJIŠTI A HŘBITOVY
A TĚŽCE NEMOCNÍ ZAMILOVALI SE DO SVÉ CHOROBY

V TMÁCH KRVE NENAROZENÍ TĚŠILI SE MARNĚ NA DĚTSTVÍ

A KAŽDÁ DOMÁCNOST SE NACHYLOVALA
ZRNY TĚL MRTVÝCH PŘETÍŽENÝ KLAS
SESOUVAJÍCÍ SE V ÚPĚNLIVÉM PRŮVANU

A JÁ HOŘEKUJE NAD JEJICH PRACHEM BYL BYCH ZAPOMNĚL
ŽE VŠICHNI MRTVÍ TVOŘILI MOU PODOBU A STÍN
TAK BOLESTNĚ TAK BOLESTNĚ JAKO SE TVOŘÍ HVĚZDA Z MLHOVIN

Jan Zahradníček

+++

CHCEŠ-LI POBAVIT BOHA, SEZNAM HO SE SVÝMI PLÁNY

+++